

1.

Vuodet vieri verkallensa,
aika kaamokseen katosi,
jatkui varjot illan tullen,
yö jo synkeä läheni,
loppumassa taival mainen,
tiimat kellossa vähänä.

Hetken huomasin sopivan,
tuokion niin tarpeellisen,
mennä synkille vesille,
Tuonenvirran vaihehille,
kyseleen joko jonossa,
paikka mulle kirjattuna,
joko vuoroni tulossa,
lauttapaikka oottamassa.

Virta tummana soluvi,
vesi musta verkallensa
vierii kallion koloihin,
halkeimihin Hiidenkiven.
Huomaan, lautturi tulossa,
tumma kaapu harteillansa,
mustan lauttansa perällä,
synkän hahmon soutamassa,
luu vain otsassa kumotti,
kädet luiset sauvoimessa.

2.

- ONKO KIIREITÄ PITÄNYT,
kysyn tuolta lautturilta,
joka lauttaansa meloen,
tulee rantaan synkän virran.
- Sakkia toisinaan rutosti,
välillä taas heikommasti,

joku käännähtää takaisin,
kun ei liene aika kypsä.
Viedään muutama väkisin,
kun ei tiedä tuntojansa.
Jokaisen mä vuorollansa,
saatan virran tuollepuolen,
jossa rauhaisa satama,
jokaista on oottamassa.

Manalan synkillä vesillä,
lautturi kohentaa viitan,
silmit aukkoina näkyvät,
hampaita ei huulet peitä.
Mulle lausuu taas sanasen,
ääni jäinen, kammottava:
- Onpa vuorosi lähellä,
kansipaikka merkittynä,
vielä vuottele vähäsen,
odottele rauhaisana,
kunnes kutsutaan sinua,
viimeiselle matkallesi.

Korpit tummina tulivat,
haaskalinnut liitelivät,
joen kolkoimman kohalla,
Tuonenvirran vaihehille.
Tiesivät nuo tummat linnut,
nyt on loppu jo lähellä.

Lautturi näin suostutteli:
- Nouse lautalle kaveri,
pääset huomaa Mestarisi,
mikä lienee se sinulla?
- Kaikki vienen tarkallensa,
virran vaikean lävitse.
Tuonenvirran tuolle puolen,
josta koskaan ei palata.

Tuonenvirran tumma lautta

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Enpä kuunnellut mä tuota
lautansoutajaa suruista.
Lähdin vielä etsimähän:
- Jospa löytäisin paremman
paikan jossa riemuisammin
voisi sieluni iloita,
helkytellä kanneltani.